

Je podzim

Květy

Je podzim,
úplně první den.
Léto odešlo tak náhle,
jako když cvakne vypínač
a ve vzduchu je taková ta vůně
namíchaná z touhy a stesku,
budoucnost připlouvá ve vysoké lodi;
nahoru není vidět.
Má mokrý boty běžec v údolí
a taky trochu černý od popela z ohniště
a o kus dál školáci s velkejma očima
pozorují na cvičáku psi a
Slunce se udiveně ptá:
"Vy už mě tu nechcete?"
A vlaštovky nad řekou. Nebe je tmavý,
přiletí mraky - bude pršet.

Je podzim,
je podzim,
je podzim,
je podzim,
je podzim...
A dééšť padá-da-da-dá-da-da-da-dá.
A dééšť padá dolů na dvůr.
A dééšť padá-da-da-dá-da-da-da-dá.
A dééšť padáá...

Pořád dokola se opakuje příběh,
třebaže zrcadlo ho vrací trošku křivě.
Mohlo by to mít všechnu tu sílu
a přitom jen trošku míň bolet.
"My jdeme do prohrané bitvy, rytíři,"
říkal mi opatrně Oldřich
v otřískané šatně klubu Vagon,
"ale není, není, není žádný důvod věšet hlavu!
Já mám rád sladký,
jenže co s tím vším cukrem co zůstane v těle?"
A leží tam přikrytej
jako jezdci pod horou.

A je podzim,
je podzim,
je podzim...
A dééšť padá-da-da-dá-da-da-da-dá.
A dééšť padá dolů na dvůr.
A dééšť padá-da-da-dá-da-da-da-dá.
A dééšť padáá...